

STANOWISKO
PREZYDIUM KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 1 lipca 2020 r.

w przedmiocie sądowej kontroli uchwał Krajowej Rady Sądownictwa

Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa odnotowuje najnowsze orzeczenia Sądu Najwyższego, wydawane przez sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, odmawiające zastosowania art. 44 ust. 1 zdanie drugie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

W ocenie Rady, zasada związania sędziego Konstytucją i ustawami (art. 178 Konstytucji) zobowiązuje sędziów – także sędziów Sądu Najwyższego – do stosowania prawa w zgodzie z Konstytucją, jednak nie upoważnia ich do samodzielnej kontroli konstytucyjności ustaw. Jeżeli w ocenie sądu, zastosowanie jednoznacznego przepisu ustawy prowadziłoby do naruszenia Konstytucji, to w świetle art. 193 Konstytucji RP, sąd ten jest zobowiązany przedstawić stosowne pytanie prawne Trybunałowi Konstytucyjnemu, który wydaje w tym przedmiocie ostateczne orzeczenie.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje ponadto, że orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego i ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego precyzyjnie wyznaczyło granice sądowej kontroli uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. W ten sposób ustalono treść normatywną art. 77 ust. 2 w związku z art. 60 Konstytucji RP w zakresie dotyczącym nominacji sędziowskich. Granice te należą zatem do materii konstytucyjnej i korzystają z bezwarunkowego pierwszeństwa nad wszystkimi innymi regulacjami.

Na skutek odwołania uczestnika postępowania, Sąd Najwyższy może badać, czy uchwała Rady została podjęta zgodnie z prawem, a zatem przede wszystkim kontrolować naruszenie przepisów procesowych lub prawa materialnego. Poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje jednak kontrola oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Wniosek przeciwny prowadziłby do naruszenia art. 179 Konstytucji RP. W świetle tego przepisu, to bowiem Krajowa Rada Sądownictwa – a nie Sąd Najwyższy – na podstawie własnej i wolnej decyzji przedstawia Prezydentowi RP wniosek o powołanie sędziego.